This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

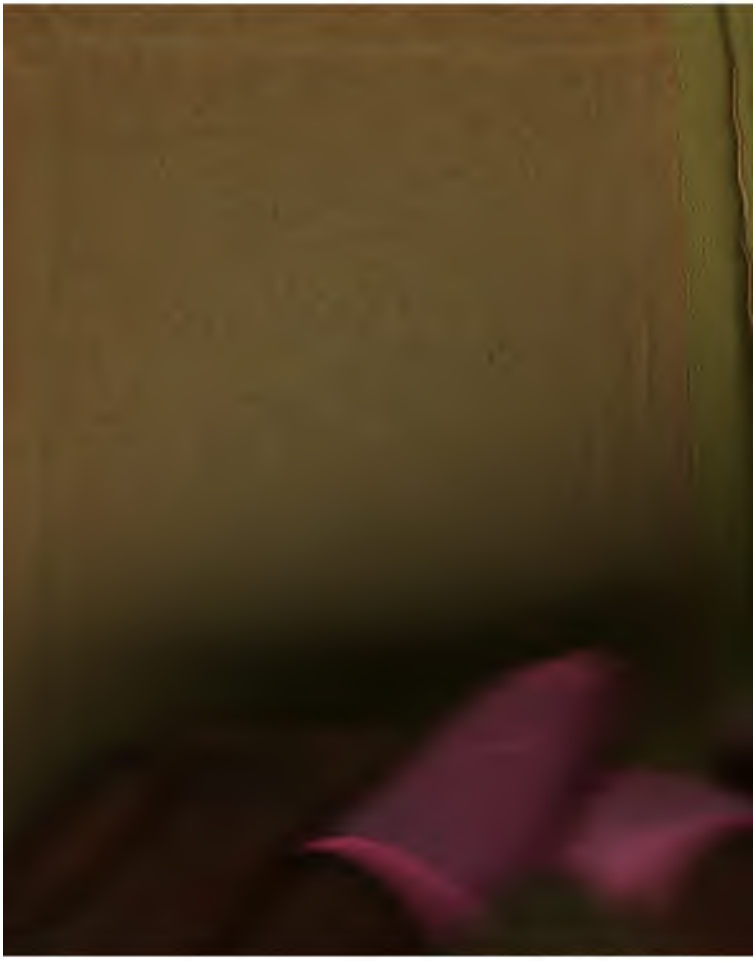

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAGS
SMAA DIGTSAMLINGER

NEW YORK
PUBLIC
LIBRARY

JOHANNES JØRGENSEN

LYRIK

UDVALGTE UNGDOMSDIGTE
(1885—1896)

KØBENHAVN
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
1904

789038

2000 EKSEMPLARER

LANGKJÆRS BOGTRYKKERI
KØBENHAVN

NEW YORK
PUBLIC
LIBRARY

MIN HUSTRU

TILEGNET

INDHOLD

11 Bøn
14 Længsel
15 Søvnløs
16 Solrødt
17 Sommernat
18 Maaneskin
20 Solvejg
22 Januar I II
24 Tøvejr
26 Vaarvers I II
29 Dagning
30 Folkevise
31 Walpurgisnat
33 Marine
34 Mørke
35 Ahasverus
37 Augustnætter I—II
40 Manon
I Under Sommersolen lysner
II Nu flyder Lyset langsomt bort
III Saa vandrer jeg for sidste Gang
IV Derude suser den sorte Nat
V Det er, som kaldte i Natten
VI Det var ved Knopbrudstide
VII Hvor var bint Foraar ungt og grønt
49 Høstdrøm
50 Oktobernat
51 Vinterskumring
52 Februar
53 Hjemvandring
54 Arkturus
55 Aftenlyd
56 Nymfer
57 Pan
58 Stjærnenat
60 Havet
62 Høstvind
64 Sommersang
65 Aftenfred
66 Foraarssange
I Vandet risler med sagte Lyd
II Foraarshimlen er ren og blaa

III Min Sjæl er som en enlig Bæk
IV Solskinslyse Foraarsskove
V Nu skinner Sol i Haver
VI Det var i de lyse Skove
VII Jeg sidder blandt stille Planter
VIII De hvide Kastanier, de gyldne Lønne
IX Vandet strømmer i blaalig Dag
X Den døde Tid er ej forbi
75 Angeluskloklker
76 Den evige Sne
77 Gensyn
79 Øer i Havet
81 Gamle Sange
82 Høstsuk
83 De Profundis I—IV
88 Undergang
89 Stilleliv
91 Morgenandagt
92 Media Vita
93 Alleesjælesnat

BØN

Jeg kommer til dig, o evige Moder, trættet paa
Sjæl og paa Sind,
mine Drømmes Skibe har Stormen dreven mod
Klippekyst ind,
og Dønningen ruller endnu, der leged med
Vraget —
Festjublen er død i mit Bryst, det Tempel, jeg
rejste mig selv,
og ydmyg kommer jeg nu til din Kirkes Hvælv
at bede, hvor Stormen er Orgel, og Himlen er
Taget.

Mine Tanker svømme i vidløse Stimer om
og søge forgæves et Tegn paa, hvor vidt de kom,
et eneste Fyrtaarnsglimt blot ud over Havet —

forgæves jeg spejder med Loddet mit Væsens
Dyb;
er det Klipper, det rører? Eller blot sovende
Kryb?
— I miledyb Tavshed nede er Svaret begravet.

Jeg ved blot et: jeg er træt af at se mig selv,
af at lytte til egen Higens savnfødte Elv,
der bruser ustandselig, skumhvid i Sjælens
Mørke.
Jeg ønsker hver Attraas Død og hver Længsels-
flods Fald
og Sjælen døv for de dragende Drømmes Kald
og en stille Novemberregn for brændende Tørke.

Jeg ønsker at slænge mig ned, for hver Livs-
lænke fri,
og lytte til Granernes susende Melodi
og langt fra hvert spejdende Menneskeøje mig
vide —
at bore mig dybt i det vaade, gærende Løv
og føle hver kunstig Skal synke hen i Støv
og lade Sommer og Høst og Vinter og Vaar
ustandselig over mig glide.

*

Du svarer mig ej. Men ensformig støvet-graa
hænger Himlen foroven, og Granestammerne staa
brune og ranke, uden en Kvist at røre.
En sagte Summen kun i den hede Luft —
fløjtende Fugle — Granernes krydrede Duft —
og vidt fra det fjærne en rullende Vogn kan jeg
høre.

O Moder, du higer som jeg! Der er Storm
i dit Sind!
Dine Sukke bærer den hedeaandende Vind,
som over de endeløst nikkende Marker suser.
En Gravhvælving lig er Himlen over dig
spændt —
din Sol en Lampe, som for den døde er tændt —
og Liget selv: den Lykke, du længer ej huser.

Juli 1895.

LÆNGSEL

I Snekorallers Skove gad jeg gaa,
hvor Rimen hænger hvid paa alle Grene,
hvor tætnende bag Stammer Stammer staa,
og i den milestore Tavshed jeg er ene,

hvor Livets Pulse bort i Kulden dø
som Floder, der i Ørkensandet svinde,
hvor hver en Klang fra Somrens Drømme-Ø
er dræbt, og vingestækket hvert et Haab, hvert Minde.

Der gad jeg lægge træt mit Hoved ned
i hvide Puders køligbløde Rede,
mens Timerne med silkeskode Fjed
forbi mig gaa og Snefaldsstilhed om mig brede.

Al Dagens Larm og Solens kolde Blik
og Kvinders Smil og Lykkens Lokkestemme —
det skulde kendes blot som fjærn Musik,
som Trækfuglstog, paa lyse Længselskyster hjemme.

Men Natten skulde komme, stor og tyst,
med svale Hænder mod min hede Pande
og dysse ind hver Livsgnist i mit Bryst
med Dvaledrik fra Dødens Lethe-dybe Vande.

Decbr. 85.

SØVNLØS

Sortgraa, dybe Fløjelsskygger som et Krypt-
hvælv staa omkring mig,
Genfærd blot af Livets Verden er det, der i
Stuen trænges,
Drømmerids af Dagens Tanker flokke om min
Seng til Ting sig,
deres trætte Blik fortælle, hvor de lider, hvor
de længes.

Intet Glimt i Nattens Øje, ingen Lyd paa
Nattens Læber,
Blodets Susen blot i Øret, naar det trykkes tæt
mod Puden,
ingen dagfødt Flyver gennem Mørkets store
Øde stræber,
Himlens liggraa, brustne Blikke stirre ind
igennem Ruden.

Nattens sorte Sandskorn rinde lydløst ned
igennem Rummet,
alle Døre har de spærret, alle Stier har de lukket,
hver en gavnløs Bøn om Lykke længst i Sjælen
er forstummet,
dræbt og død er hver en Længsel — Haab er
Sagn — og Sol er slukket . . . . .

SOLRØDT

Nu brænder Dagens Skibe paa Baal i Vesterled,
og Purpurgnister op mod Himlen sprænges,
der driver gyldne Skyvrag, hvor Solen den gik ned,
og røde Slør for Aftnens Guldport hænges.

Igennem Skyfjældskløfter der Flammefloder gaa,
og Luftens Lød er brudt i Solfaldstoner;
der væves gylden Islæt i Havets blege blaa,
og Skoven staar med fnuggefine Kroner.

Der synker Mulm fra oven mod Himlens hvide Bræm,
og Livets Lyd af tusind Tunger ebber,
der spirer blanke Stjærner af Aftnens Jordsmon frem,
som røde Vagtblus over Himlens Stepper.

Og Natten lander stille i Maanens hvide Baad,
mens Lysets sidste Sluseporte stænges —
ved Dagens Dødsseng grædes der ingen savnfødt Graad
— de syge Sanser blot mod Mørket længes.

Maj 86.

SOMMERNAT

Stort og stille ligger Landet, dæmringslyst,
med grøngraa Flader,
med en Skovbræm skarpt mod Himlens
stjærnetomme, gyldne Rand,
og det sidste Fodtrin døde i de nattelyse Gader,
og den sidste, fjærne Vognlyd slugtes af det
tavse Land.

Stift og tomt imod mig Byens blinde Rudeøjne
stirrer,
sagte susende gaar Vinden gennem fredløst
Poppelløv,
skarpt en Faarekyllings Toner gennem Nattens
Stilhed svirrer,
over Græsset synker Duggen, over Gaden Dagens
Støv.

Nattens brede, blegblaa Vinger ligge søvntungt
over Staden,
spinde Næt af hede Drømme om det slummer-
bundne Land —
under Kys og sagte Hvisken gaar der to
igennem Gaden,
og langt ude i det fjærne hører jeg en Hund
slaa an.

MAANESKIN

Solen er død. Mod matgylden Luft
tegner sig Synsrandens Bræm af Skove;
Landbrisens Lunger er fyldt med Duft
fra Enge, der drømme, og Marker, der sove,
en halvvaagen Lyd kun fra Aftenens Mund
— et Raab fra Vandet, et Hvin af en Svale —
og dissvøbt synker Landet i Blund,
mens Græsset dugges i Dale.

Solen er død. Den bæres til Graven
af Tusmørketimer med duggvaade Fødder
og stedes til Hvile i Paradishaven
mod Nord, hvor Lyset har dybest Rødder —
saa stiger Maanen op over Fjorden
og gnistrer i Vandet med Glimt af Staal
— dissvøbt og søvnfangen drikker Jorden
Drømme af Nathimlens blegblaa Skaal.

Natten er halvlys — med randløse, vage
Skygger og Skær, der i Dæmring forsvinder,
Fjorden er graa, med en Maaneskinsflage,
der sitrer som stimende Fiskefinner —
— en enkelt, maaneblank, stirrende Rude —
et rødgyldent Lys som et Øje, der glipper,
halvt lukket til Blund paa Natmørkets Pude,
længst ude mod Havet, hvor Landet slipper —

sære Lyd mellem Drøm og Vaagen,
som sneg de sig frem mellem Dødmandstænder,
og alt visket ud i Maanetaagen.
som famlende Rids af Søvngængerhænder —
der stiger af Tavshedens lydtomme Øde
en mindefødt, savndiet Drøm om en Kvinde —
et længselsfyldt Digt om en Stjærne, der døde,
— et Sagn om en støvstyrtet Marmorgudinde.

Juli 86.

SOLVEJG

Decembernattens klamme Maaneblaa
laa som en Marmorkuppel over Staden —
alene drev jeg om paa maa og faa.

Lys var der tændt endnu et Steds i Gaden,
— et Vindu klirred — og en Kvinderøst
jeg hørte synge Solvejgs bløde Sange.

Klaveret tav, og alt blev atter tyst,
og Maanen sank, og Skyggerne blev lange;
men endnu gik jeg langsomt op og ned

med Hjærtet tungt og træt og vemodsbange
og Tanken flakkende foruden Fred.
Jeg kom ad dunkle, regnfaldsvaade Veje,

hvor stille Haver sov den drømmetomme,
fredfyldte Søvn paa faldne Blades Leje,
glad for at Somrens vimse Tid var omme.

Kun her og der et oplyst Vindus Røde
bag Grenenættets Masker skimted frem;
med lange Mellemrum mig kom i Møde

en Mand, der vaklende sig famled hjem.
Til sidst var slukt hvert Lys, hver Lyd var død,
og Maanen skjult bag Drivskyflagens Gem.

Jeg vandred hjemad, træt og vemodsblød,
led ved den spildte Dag, foruden Tro
paa egen Vilje og paa egen Ævne

og ræd for Morgendagens Arbejdsstævne.
Men op af Nattens taagetyste Ro
steg langsomt, tungsindsskøn og længselsbange,

en Mindelse om Solvejgs bløde Sange.

Decb. 86.

JANUAR

I

Der ligger hvidgraa Taager over Landet
med Lød af solskinsblegrødt imod Syd,
— hver Gærdekvist, hvert Blad staar rimfrost-
randet,
og drømmesvagt jeg hører fjærne Lyd.

Blødt glider Markens hvide ud i Taagen,
og Hegn og Hække staa som graablaa Kamme,
langt borte ringer det, og Hunde glamme —
det er, som ingen Lyd i Dag var vaagen.

II

I Nattedis de fjærne Skove blaane
som sortgraa Bræmmer om et snehvidt Felt,
og Vinterhimlens staalgraa Skyvævstelt
er matlyst af den perlehvide Maane.

Der ligger lydtom, lødbleg Midnatsro
ud over Markens Tavl af sorte Hegn —
kun her og der en Lysprik eller to,
kun Poplens Kvisteraslen — som af Regn

Jeg standser. Over Bakkemarkens brede,
sneblege Kam staar Maanen mat og lille.
Det er, som Dagens tomme, sløve Lede
dør bort i dette store Nattestille.

TØVEJR

Jeg vaagned op og hørte Fugle synge;
det klang af Skovl og Hakke op fra Gaden,
og Rudens Palmeklynge
var visnet bort. Fra Taget drypped Vandet
i Luedraaber. Taageslørt laa Staden,
men Solen lyste hvid udover Landet.

Jeg vandred under Lide,
hvor Luften laa saa sollun og saa blød
op over Bakkens vissengule Side —
fra alle Kanter flød
der Snevandsstrømme mellem Græssets Tuer;
de fjærne Skove stod som disblaa Buer
mod Himlens sølvblaa Rand,
hvor lette Skyer langsomt drev som hvide
Trækfugle fra en sommersollys Strand.

Og alt var stille.
Et Hanegal, en enkelt Fugletrille
brød nu og da kun Middagstimens Fred,
imens jeg opad steg,
og Foden sank i bløde Sneskæl ned.

En fugtig Bris
bar op fra Dalens Dybder Grønsværsduften,
og Taasings Skove blaaned bort i Dis;
de fjærne Marker lyste
som store, hvide Lærreder paa Bleg —
vemodigt klang der Foraarsminder gennem Luften.

Svendborg, Januar 87.

VAARVERS

I

Nu drager Gærdets Graapil
Sølvknopperne paa Række,
og Haslen hænger Guldpynt
ud over Hegn og Hække.

Og Solen luner Luften
langs alle gule Grøfter,
og Myg af Puppesvøbet
fra Pytterne sig løfter.

Før Foraarsmuldet dækkes
af Sommergræssets Klæde,
mig lyster, nøgenfodet,
den nøgne Jord at træde

og føle Mulden skyde
sig under mine Fødder
og føle Vandet suges
som gennem Planterødder.

II

Nu slides Isens Ligsten,
der over Vandet ligger,
af Vinden og af Solen,
som daglig Stenen slikker.

Ned over Vintrens Harnisk
rinder der Tøvandsbække;
i Søer staar Blaat paa Himlens
flageflikkede Dække.

De isgraa Skyer smelter,
og Agerjorden damper,
og højt mod Himlen blusser
Kastanjens Broncelamper.

I Hjærnens lukte Kedel
en gærende Sejd der koger —
et Bryg med sølvgraa Sollød
som Tøbrudsdages Taager.

Som Vin i gamle Dunke
det fylder alle Celler
med Drøm om Sommergrøfter
med Timian og Nælder.

Det hvisker for mit Øre,
som Vind i Vaarløv lister —
det bryder i min Hjærne
som i en Knop, der brister.

Om sommerlyse Nætter,
om Nætter, gyldne af Stjærner,
synger mig gennem Sjælen
Drømmenes Elver-Tærner.

DAGNING

Nu rider det unge Gry over Land
paa solskinsdryppende Skimmel —
der staar Blod, hvor Hoven slog
ud over den grønne Himmel.

Og Dagen skinner som majlyst Løv
op over skysorte Mure —
der glipper en Stjærne mod Solluftens Baal
fra Nattens synkende Kure.

De Haner gælder fra Hald til Hald,
og Spurven pipper ved Tage —
saa stryger en Bris med det sidste Spor
af Natregnens dryppende Klage.

Saa drukner Mulmet i Morgenens Flom;
Lyset er frelst af Vaade.
Solen kommer for fulden Bør
at høste, hvor Regnen saaede.

FOLKEVISE

Unge Kvinder vandre forbi —
Mit Hjærte, lad fare!
Jeg sidder og sér paa alle de.
Det dufter af Løv og lyser af Blomster klare.

Foraarskvælden er lys og lun —
Mit Hjærte, lad fare!
Vejen er blød af brune Dun.
Det dufter af Løv og lyser af Blomster klare.

Mørket falder saa sagte paa
— Mit Hjærte, lad fare!
Himlen bliver saa blomsterblaa.
Det dufter af Løv og lyser af Blomster klare.

Damme dampe, og Frøer kvække —
Mit Hjærte, lad fare! —
Det hvisker og pusler i Græs og bag Hække,
det dufter af Løv og lyser af Blomster klare.

Blodet banker, og Brystet brænder —
Mit Hjærte, lad fare! —
Himlen sin første Stjærne tænder.
Det dufter af Løv og lyser af Blomster klare.

WALPURGISNAT

Walpurgisnat. Walpurgisnat!
Nu flyver Uglen ud fra Krat,
og Frø i Damme kvækker.
Der staar af Dag et glasgrønt Skær
bag Jordens sorte Rand af Træer,
af Huse, Hegn og Hækker.

Walpurgisnat, Walpurgisnat!
O Gud, hvor er det med mig fat?
Mit Blod i Brystet brænder.
Der stryger mig forbi et Syn —
saa rød en Mund, saa rene Bryn,
saa smalle, bløde Hænder...

Der spilles i den klare Kvæld,
det lokker for min bange Sjæl —
hør, Violinen græder!
Det lokker for mit bange Blod;
ak, fly, min Sjæl, og flyv, min Fod!
med Angst jeg Vejen træder!

Ja, der var En — hvor er hun nu? —
saa dybt hun ligger mig i Hu;

Mit Blod i Brystet brænder.
O Gud, o Gud, Walpurgisnat!
Hvor er det med mit Hjærte fat?
O fjærne, bløde Hænder...

MARINE

Hav i Flager mod Stranden,
blegblaa, solgrønne Flager,
der løses i Skum,
og et enligt Sejl, som slæber sig frem langs
den anden
fjærne, disede Bred,
hvis Skove tegner sig skarpt mod det
uhyre Rum,
mod den bleggule Luft,
hvor Solen gaar ned.

Jeg vandrer langs Havet og drømmer
om døde Timer og dræbte Dage,
som denne Strandbred en Gang har set —
Timer, jeg har leget og lykkelig let...
Jeg vandrer alene, jeg har kun tilbage
Havet, der strømmer
i evigt Sus mod den stenede Bred —
Havet i Klage
og en Sol, der gaar ned.

MØRKE

Gennem Julinattens Stilhed
Duft af Løv og Drys af Regn;
Glimt af Vand ud over Vejen,
og mod Haanden vaade Hegn.

Lydtom Luft og skymørk Himmel
kun et Sted, jeg gaar forbi,
hører jeg en Laage skratte
over Sten og smække i.

Gennem Tordenmørket brænder
der et Villavindu frem;
Lys bag gule Persienner,
bløde Toners Klang af Hjem.

Regnens vege Dryp sig blander
med den lyse Melodi...
Lyt, I Mennesker derinde!
Ahasverus gaar forbi...

AHASVERUS

Stille lider Sommernatten,
og det hvide Stjærnesand
rinder bort, mens Dagen ulmer
langs med Nattehimlens Rand.

Aftenrødens glemte Dagglød
ulmer dybt i Nattens Grund
som en sidste Vinrest drømmer
i en bleggrøn Rømers Bund.

Ene vandrer jeg ad Vejen,
syg, med Saar af Torn og Tjørn...
Ak, hvad vilde mine Tanker
mellem Dagens stærke Børn?

Jeg var fattig, jeg var fremmed,
uden Venner, uden Ry;
alle Døre fandt jeg stængt for
Nattens Barn i Dagens By.

Og den gamle Ahasverus
greb paa ny sin Vandringsstav,
vandred ene ud i Natten —
Dagens Stue var for lav.

Vandrer nu, mens Dagen halvkvalt
ulmer dybt i Nattens Grund,
som en gylden Vinrest drømmer
i en bleggrøn Rømers Bund.

AVGUSTNÆTTER

I

Maanedis og Mosetaager,
Jorden klam af Natteduggen,
Dalens store Kedel koger,
bobler blødt med Kildeklukken.

Maanens Taagetæpper sitre
over brede Markers Flade,
lavt langs Jorden staar den bitre
Duft af Muld og vaade Blade.

Som en bleg og blaalig Ramme
rande Skove sig om Landet —
lange, lave Taagekamme
som en Kyst bag Maanevandet.

Luften tier, kun det sidste
spinkle Pust af Aftenbrisen
aander gennem Skovens Kviste,
letter svagt ved Mosedisen.

Over Marken kan jeg høre
Uglen skrige skarpt og længe,
og fra Grøftens Græs det skøre
Spil paa spinkle Vingestrænge.

Nattestillet om mig lukkes.
Som en Svane, naar den sover,
hvid og ensom Sjælen vugges
over Maaneflodens Vover.

II

Nat og Jord til alle Sider,
mat af Korn og mørkt af Enge;
over sorte Hegn og Skove
Himlens sorte Bræmmer hænge.

Natten mumler, fjærnt og stille.
Bag en Haves mørke Hækker
Lyd af Løv, der sagte knitrer,
og en Flagstangssnor, som smækker.

Smæld af Dugg fra Blad til Blade,
skinger Surren op fra Græsset —
som om tusend Alfehære
deres sprøde Klinger hvæssed.

Vognlyd over fjærne Veje
naaer mig blegt og vingestækket,
og igennem Mørket klynker
svagt og stadigt Fugletrækket.

Mellem Hækkes mørketunge
Kyster rinder Vejens Strimmel,
bleges under Mulmets Vover,
rinder ud i øde Himmel.

MANON

I

Under Sommersolen lysner
Mosegræssets blanke Tæppe;
hvide Kærulds-Faner vaje
i den grønne Silkesteppe.

Under Sommersolen sover
blankt og livløst Mosevandet,
af Ranunkelblomster plettet,
irisfrynset, Kalla-randet.

Gennem Mosebirkens løse
Næt af blanke Blade falder
Sommersolen over fugtigt
Græs og blomstrende Konvaller,

over Dig, der, let og lysklædt,
Blomst og Blad i Haanden sanker
og langs Sommergræsset sværmer
som en Fugl i lyse Tanker.

Tusend fine Lyd af Vinger
gennem Sommerluften spindes,
gaar som Sus igennem Græsset,
filtres, speges, surres, tvindes.

Mine solskinsfyldte Sanser
vugges bort paa Lydens Strømme...
Kys mig, lyse Fugl i Græsset!
Endt er mine Savntids-Drømme.

II

Nu flyder Lyset langsomt bort
bag Vinduesrudens vaade Glas,
for Mørkets første Moll-Akkord
forstummer Dagens Graavejrsbas.

Vi sidde tavse, ene to,
og sér paa Skumringsildens Glød.
Der var en Gang, du altid lo —
den Tid er død, for evig død.

Der var en Dag, vi sammen sad
i Foraarslærkers Toneregn,
og over Havets blegblaa Blad
stod Solens Skrift i blanke Tegn.

En Søndag tidlig i April
vi gennem nøgne Skove gik,
og paa en Græsvold holdt vi Hvil.
Langt borte var der blød Musik

og svage Raab og Klokkelyd,
og Himlen stod saa blaa og stor
med Middagssolen lavt i Syd
og Lokkemandens Flimreflor.

Der var saa tavst, saa kirketyst,
saa fjærnt fra Verdens Bølgebrus —
kun Aandedraget fra dit Bryst
og Skovens store, sagte Sus.

Nu er hvert Vaarløv smuldret hen,
og Somrens Skuder gik i Kvag;
for os har Livet kun igen
en taagevaad Novemberdag.

Nu sidder vi, alene to,
og ser paa Skumringsildens Glød...
Der var en Tid, du altid lo—
den Tid er død, for evig død.

III

Saa vandrer jeg for sidste Gang
ad nattevaade Gader...
Det suser i den sorte Luft som fjærne Fugles Lyd,
en Sang om svundne Dage, en mindetynget
Vemodssang,
der i mit Hjærte stinger saa saart og skarpt et
Spyd—
jeg véd, det er min Ungdom,
som mig i denne Vinternat forlader.

Jeg husker, hvor dit Blik var træt,
hvor mat og bleg din Stemme,
jeg saae, du havde bittert grædt,
fordi vi nu skal hver sin Vej
med Minder om en Vaar, vi aldrig glemme.

Jeg vidste, det var sidste Gang
jeg kyssede din ømme Mund,
og at din Arm for sidste Gang i min har hvilet.

Jeg favned dig, jeg bød Farvel; saa træt du mod mig smiled,
saa sneg du op ad Trappen, jeg hørte Døren gaa —
og den var endt, vor bitre Elskovs sidste, tunge Stund.

Jeg standser lidt og stirrer, jeg ser, du tænder Lys,
og vandrer langsomt hjemad gennem Taagen.
Jeg véd, du er bedrøvet og mod i Hu som jeg,
at du i Nat med Graad vil ligge vaagen.

Manon, vi maatte skilles og styre hver sin Vej,
dit ranke Sejl forsvinder over Havet.
Saa døer i Vintertaagen vor Elskov, født i Maj —
saa har i Nat vor Ungdom vi begravet.

IV

Derude suser den sorte Nat —
Alléens Blade i Høstens Vind —
der sniger sig Sorg og Længsel
ind over mit ensomme Sind.

Det er, som jeg hørte en Klage
mumles af Munkestemmer
over en Ungdom, som evigt er død,
hvis Lykke jeg aldrig glemmer.

Der stiger fra det blanke Blad
en bitter Duft, en Drømme-Em,
og om min Tanke tættes Mindetaager.
Det stinger i mit Hjærte, jeg véd ej selv for hvad,
og medens jeg alene i Midnatstimen vaager,
gaar mine Ungdomsdages Land af Taagehavet
frem.

Med valne Fingre ridser jeg paa det hvide Ark,
imens jeg ene fryser under Lampen.
Jeg ser ved Foraarstide en vaad og bleggrøn Mark,
langs Jorden svæver solfødt Vædedampen.

Og om min Hals sig lister saa ung og fuld en
Arm,
to bløde Læber kysser mig paa Munden;
mens Lærkerne de synger, og Solen skinner
varm ...
Min Ungdom, min Ungdom, der er svunden!

V

Det er, som kaldte i Natten
en kær og gammelkendt Røst —
en Røst, der har hvisket og sukket
og klaget tæt til mit Bryst.

Det er, som kaldte derude
en Røst gennem regnende Vind —
som banked det blidt mod min Rude:
»Det er mig — staa op — luk mig ind!«

Bedrøvet jeg lytter og stirrer
med Krog for Vinduet sat —
det er, som min Allerkærest
døde i denne Nat.

VI

Det var ved Knopbrudstide,
da først jeg fik dig kær —
Krokus i alle Haver
og Guldglans om alle Træer.

En stille Regn saa varm en Dag
over Gader og Villaveje —
der fandtes ej Fyrste saa stolt som jeg
med favrere Skat i Eje.

Der gaves ej en gladere Gud
hin første Aftens Møde —
hvor var du ung, hvor skær din Hud,
og dine Læber saa røde.

Da troede jeg mig saa sikkert gemt
i dit Favntags lunende Rede —
indtil jeg en blæsende Regnvejrsnat
stod ene paa øde Hede.

Saa flakked jeg ensom i Verden ud,
fulgt af bedrøvede Sange —
min Sjæl var sorgfuld som hældende Dag,
naar Solen lider, og Skyggerne strækkes
saa lange.

VII

Hvor var hint Foraar ungt og grønt,
hvor kvidred alle Lærker kønt,
hvor lyste Livet rigt og skønt
hin Vaar for dig og mig, Manon —
skønne Manon!

Der er ej Tanke i mit Bryst,
der er ej Længsel, er ej Lyst,
som nævner ej sin Hjemlands Kyst
hint Foraar i din Sol, Manon —
skønne Manon!

Vort Foraar svandt, vor Ungdom svandt,
saa hastig Tiden fra os randt;
nu staar vi ved en Høstvejs Kant
og længes, du og jeg, Manon,
skønne Manon!

HØSTDRØM

Jeg drømte i Nat om øde
Skove i høstlig Regn.
Langs Stien stod vaade og røde
de visne Risbøges Hegn.

Jeg øined den regntætte Taage
ud over et skovklædt Land
og dybt mellem løvrøde Banker
en Glans af et blygraat Vand.

Vejen var vaad og øde,
det skumred i Taagernes Lag.
Jeg hørte Regndryssets Rislen
og mit Hjærtes angstfulde Slag.

Jeg vaagned. Men midt i Solen
det er mig, som endnu jeg gik
hin Drømmeskovs øde Stier,
og Høstregnen taager mit Blik.

Som var mit Liv kun en Vandren
ad Veje i dryppende Regn —
som stænged mig evigt inde
de røde Risbøges Hegn.

OKTOBERNAT

Jeg vandrer hjemad, medens Maanen skinner,
og hører tunge Dryp af Dugg, der fældes
fra Kvist og Blad, og Sus — som Bække rinder
i Vinterstilhed over øde Land —
af Luftens Løb igennem Poppelblade,
der tungt som Læder mod hverandre smældes.

Paa Vejen sorte Rids af nøgne Linde.
Og skyggerammet, som et sølvgrønt Vand,
en Maaneflimmer i en Skiferflade.

Jeg tager om min Laages klamme Klinke,
der mødes koldt med mine kolde Hænder,
og stirrer op.
De vaade Blade blinke;
i Himlens gnstne Hvælving Maanen brænder —
en Ligkrypts Lampe, der er ved at slukkes —
en Ildorm i en Dødnings hule Øje...

Og mine Tanker tungt i Natten vugges —
som Poplens Kviste sig med Vinden bøje.

VINTERSKUMRING

Jeg ser, hvor Himlen blaaner bag min Rude.
En regngraa Dag i Skumring blomstrer bort.
Violblaa løfter Himlen sig derude —
en Kæmpeblomst, hvis Voxetid er kort.

Himmelviolens violette Blade
i Skyer falmer hen, i Mørke døer.
Der klager i den skumringsfyldte Gade
en Violin bag Aftnens Taageslør.

Den klager skælvende og tungt og længe
sin Ensomhed, mens Mørket falder paa.
Og som en Klang for Øjets Nervestrænge
langt borte tændes Lys i Aftnens Blaa.

Et fjærnt og ensomt Lys — som Guld, der glødes —
mens Skumringshimlens Trold-Viol gaar under.
Et Lys, hvis Sorg med Violinens mødes,
som Blod af tvende vaandefulde Vunder.

FEBRUAR

Idag er den omme, den graa og onde Vinter.
Der blæser blide Lufte, og Himlen er blaa.
Bag Butikernes Ruder staar ranke Hyacinther.

En Strøm af unge Kvinder i Gaderne sig soler,
blege og blide som fine Hyacinther;
ved Barmen bærer En de første Violer.

Nu vaagner alt, der sov i den tunge, lange Vinter,
nu da Solen er sølvblank og Himlen er blaa —
og jeg drømmer om en Strand langs høje, gule Klinter.

En Strand, hvor Tøvandsbække løber rislende mod Havet,
der er mørkeblaat og kruset som et Bed af Hyacinther,
og Solen smelter Sorgen, der mit Sind som Sne begraved.

Jeg drømmer om et Dalstrøg imellem høje Klinter,
hvor jeg ligger og stirrer, imens min Ryg jeg soler,
mod Havets mørkblaa Mark af tætte Hyacinther,
mod Havets Bed i Blæst af tunge Hyacinther —

et Dalstrøg imod Sønden, som blaaner af Violer.

HJEMVANDRING

Jeg vandrer over brede Marker frem,
der under Skumringsskygger graagrønt lødes,
jeg ser de fjærne Hegn som mørke Kamme
mod guldrød Luft, hvor Jord og Himmel mødes,
to Læber lig, i langlig Taagebræm.

Jeg hører over Marken Hunde glamme
og Vognlyd, der ad fjærne Veje svinder,
mens Sommernattens Mørkedis sig sænker.
Og langsomt gribes jeg af stille Minder,
og paa mit Hjem saa vemodstungt jeg tænker.

Det er, som alt mit Liv saa tyst bortsvinder
i disse brede Markers tavse Fred,
og Verden smuldres under mine Hænder.
Fjærnt døer hver Lyd fra Dagens travle Bred,
og stjærneroligt mine Tanker brænder.

De lange Aar i fremmed Kamp og Kiv,
med Venner Arm i Arm, de er nu døde.
Jeg vandrer hjemad mod mit eget Liv
i Sommernattens stille Gyldenrøde.

ARKTURUS

Der blinker en enlig Stjærne
over de mørke Træer,
den blinker og brænder saa sælsomt
med skært og skiftende Skær.

Den blaaner og blusser blodig
af Nattedybderne frem —
jeg saae den saa mangen Aften
funkle over mit Hjem.

Mit Hjem, mit Hjem i det Fjærne
og Drømmenes sunkne Skat...
Min Ungdoms skælvende Stjærne
i Længlernes lyse Nat...

AFTENLYD

Nu synger Drosler i den silde Aften
med lange, længselsfulde Fløjtelyd —
mod Sommernattens Sølvluft Skoven tegner
sin sorte Rand af spidse Granespyd.

Men i den lille Gade, hvor jeg boer,
og hvor det skumrer, langsomt, trist og stille,
ud fra et lille, lavt og dunkelt Hus
en Trækharmonika jeg hører spille.

En Trækharmonikas Matros-Musik,
der travrig ud igennem Mørket flyder —
mens i de lyse Nætters fjærne Skove
de længselsfulde Fugles Fløjter lyder.

NYMFER

Det suser tungt i store Træer,
og Skovens Skygge flænges
af tusend Solskinsgnisters Hær,
som over Løvet slænges.

Det bruser som et Bølgekor
fra Skovens dybe Bunde;
det hvisker langs den grønne Jord
af lattermilde Munde.

Det er, som et usynligt Kuld
igennem Løvet danser.
Jeg stirrer, tavs, forventningsfuld,
blandt Bøges unge Lanser.

Det hvisker som en Alfehær,
det ler med tusend Munde.
Jeg føler, der er Nymfer nær
i disse lyse Lunde.

PAN

Jeg ser en Mark, et øde Vand
i Sol og sagte Bris
og fjærnt en mørk og skovklædt Strand
mod Middagshimlens Dis.

Det suser over mig i Træer
og gennem Markens Straa.
Jeg ser, hvor Solskinsbølgers Hær
henover Vandet gaa.

Det øde Vand, den mørke Kyst
gør mig saa tung i Sind.
Det er, som sukked saart et Bryst
i Sommerdagens Vind.

Det er, som aned jeg en Sorg,
en tung og ensom Smerte—
som hørte jeg en sagte Graad
fra Jordens dybe Hjærte.

STJÆRNENAT

Jeg vandrer silde i den mørke Have,
og som en hjemlig kendt, fortrolig Egn
jeg ser imellem dunkle Træer og Tage
de korte Nætters kendte Himmeltegn.

Ak, ofte har jeg ensom gaaet her
i svundne Ynglingsomres Længselsnætter
og stirret mellem disse mørke Træer
mod denne Himmels stjærnegroede Sletter.

Her drømte jeg en tidlig Lykkedrøm;
det samme Savn mig nu i Natten møder.
Ensformig evig ruller Livets Strøm;
Aar avler Aar, som Bølge Bølge føder.

Jeg ser de blege Stjærner langsomt slukkes
som Festblus i det sølvblaa Sommergry,
og dybt i Morgenrødens Blodbad dukkes
de sidste Lys i Nattens tavse By.

Jeg mindes, medens Sommerdagen gryer,
de Aar, som under denne Himmel døde.
Med Angst jeg ser, hvor Livet fra mig flyer,
og foran lyser ingen Morgenrøde.

Ak, hvorfor lever Livet, hvorfor brænder
i Verdens Sjæl en evig Vordens Bud?
Mod Himlens Dyb jeg hæver mine Hænder:
O Gud, hvorfor, hvorfor? Hvorfor, o Gud?

HAVET

Det regned stille fra en Graavejrshimmel,
og Landets Linjer laa i Graat begravet.
Da vandred jeg fra Tages triste Stimmel
ad lange Veje bort — og naaede Havet.

Imod en Strand af Tang dets Bølger suste,
en Strand af Grus, med røde Blomster groet.
Mit Hjærte var et Vrag, og Livet bruste
derover som et Hav af Sorg og Sot.

Jeg saae en Hytte paa den grønne Bred,
jeg saae en Baad, som stille vendte hjem.
Ak, blive her i denne Aftenfred
og bygge mig et Hus ved Havets Bræm!

Og lade Sjælen bæres af Din Magt,
o aldrig tavse, evigt vaagne Vove,
o Hav, hvis Røst — som Sus af store Skove —
iklæder Sjælen Andagts Højtidsdragt!

Ak, leve fjærnt fra Verdens brede Vej
og Livets Kamp om Lyst og Guld og Navne!
O store Hav, fornægt, forskyd mig ej —
lad i Din Fred min trætte Længsel havne!

For Jordens onde Slægt min Sjæl sig gemmer.
Saa lad den smelte hen i Dig, o Hav,
og lad Dit Legem favne mine Lemmer,
som Myggen favnes af et evigt Rav.

HØSTVIND

Jeg vandrer hastigt i den køle Dag,
hvis Luft er vaad af Nattens stærke Regn,
og Blæsten bruser over modne Marker
og suser gennem Korn og Poppelhegn.

Et Sølversus af Straa i Tusendtal,
et Brus af Blade ud fra Vejens Træer,
en mangefoldig Lyd — som af Din Røst,
o Vind, hvis Vinger suser fjærnt og nær.

Jeg ser paa Himlen, fyldt af hvide Skyer,
der sejler, drevne af den stærke Vind,
en Flaade lig paa Luftens dybe Blaa —
og som en Blæst det bruser i mit Sind.

Der er i mig en kold og regnvaad Dag
med Glimt af Sol og store Stormes Sus —
jeg bæres højt som Skyer paa Høstens Vind
til Lyd af Markers Sang og Skoves Brus.

Du stærke Løvfaldstid, hvis kolde Luft
er om mig, og hvis stolte Røst jeg hører,
min Tanke svulmer, af Din Storhed fuld,
mit Hjærte som et Hav i Storm sig rører.

Mit Væsen sitrer for den stærke Klang
fra Skovens Orgel med de tusend Piber —
den store Harpe, i hvis Stamme-Strænge
med Haand af Storm Du tungt og mægtigt griber!

Du Vældige, ak lad mig ej fortabes!
Du Stormes Herre, giv min Sjæl Din Storm!
Lad af mit Hjærtes Søvn en Skønhed skabes,
som Vaar af Vintrens døde Larveform!

Ak, giv mig Magt og giv mig Mod som Du,
o Høst, o Storm, Du legemløse Ørn!
at stige stolt mod Evighedens Sol
og flyve ensom over Jordens Børn.

SOMMERSANG

Søde Snerrers Sommerduft
strømmer ud af store Kummer,
og i mine Stuers Luft
gule Svævefluer summer.

Gennem Ruden lyser Himmel,
stribet fjærnt af fine Skyer,
og imellem Skyers Stimmel
gaar min Sjæl paa Æventyr.

Snerrer dufter, Fluer summer
fint som Spil af spinkelt Guld.
Fyldt med Vin er Livets Kummer,
og min Sjæl er underfuld.

AFTENFRED

Fra Aftenhimlens gule Blomsterbræm —
et Foraarsflor langs Jordens dunkle Flade —
jeg ser de sorte Fugle flagre frem
i lange Sværme som en Flugt af Blade.

Jeg ser de sorte Fugle flagre frem
som Blade, der i Luftens Guldhav strømmer.
Hen over Jordens dunkle Dal de svømmer —
et Sjæletog paa Vejen til sit Hjem.

Det gyldne Skær af Dagens By, der brænder,
gaar ud bag Jordens dunkle Skyggehegn.
Hvid lyser Maanen som to rene Hænder,
og som et sølvhvidt Vand den blege Egn.

FORAARSSANGE

I

Vandet risler med sagte Lyd;
til Dans langt borte de spille.
Bag sorte Grene staar Nymaanens Spyd.
Natten er klar og stille.

Aldébaran skælver i maanegraa Luft,
og Trækfuglestemmer klage.
Mit Hjærte beruses af Minders Duft
og Drømme fra henfarne Dage.

O drømmende Hjærte! o Liv, der foer hen!
o Stjærner, der opad mig vinker!
End har jeg mit Hjem og min Sjæl igen,
og endnu Aldébaran blinker.

II

Foraarshimlen er ren og blaa,
det dufter af solvarm Muld.
I Havens Bede staar Vinca blaa
og Paaskeliljernes Guld.

Buskene grønnes i Fora
med Knopper staar Fru
Spurvene synger langs
i Haven er Bogfink og

Jeg sidder og lytter til
og ser paa den lysegraa
Mit Hjærte fyldes af So
som en Blomst, der i L

III

Min Sjæl er som en enl
der imod Aftentide
henglider langs en nøg
og spejler Aftenhimlen

Min Sjæl er som en en
der mumler tyst og kl
og, lig et natligt Fuglet
sin Skæbnesti imod de

Min Sjæl er som en Bæ
igennem dunkle Lande
En Himmel-Afglans i d
og én Gang naaer den

IV

Solskinslyse Foraarsskove,
Bølger bag de nøgne Træer,
Sus af Vand og Biers Summen,
Blomster, Blomster fjærn og nær.

Sang af Solsort, Sang af Bogfink
mellem solskinslyse Træer.
Lærkespore, Kabbelejer,
hvide Anemoners Hær.

Sol paa Vand som hvide Blomster
Blomster mellem lyse Træer.
Gennem Duft og Sang og Solskin
føler jeg, at Gud er nær.

V

Nu skinner Sol i Haver
og i den lyse Skov;
nu synger alle Fugle
vor Herre Vaarens Lov.

Som varme Barnehænder
er Luften om min Kind,
og som en Moders Kærtegn
den lette, lune Vind.

Et helligt Solskin fylder
mit Hjærtes dunkle Lund,
og hvide Tanker blomstre
af Sjælens visne Bund.

VI

Det var i de lyse Skove,
jeg søgte og fandt min Gud —
et Sted under unge Bøge,
der sidste Nat sprang ud.

De hvideste Anemoner,
mit Øje nogen Tid saae,
lyste som Stimer af Stjærner
mellem de Stammer graa.

En Mælkevej af Stjærner
i grønlig skinnende Luft —
en Stjærnehave i Solskin
med hvidlig og krydret Duft.

Dér kurred de vilde Duer —
kurred mit Hjærte saa nær —
dér sang den sørgmodige Solsort
over de Solskinstræer.

Og Mejser med muntre Stemmer
kvidred et Hav af Musik;
det var de kæreste Minder,
der gennem mit Hjærte gik.

Det var de kæreste Minder,
det var den livsaligste Fryd,
der fyldte mit Øre og Hjærte
som Kvidren og Fløjtelyd.

Det var den helligste Glæde,
mit Hjærte nogen Tid fandt;
det var, som al Verden bag mig
foer hen og i Skygge forsvandt.

Jeg sad som Munk i Lunde
og hørte Himmerigs Sang—
højt over mit henrykte Hoved
Lærkernes Klokker klang.

O Skov af Solskin og Blomster,
o Stjærner, der spirer af Jord,
mit Øje er fyldt af Renhed,
og Jubel i Hjærtet boer.

Thi Himmerigs Rige fødes
paa Jorden hver lysende Vaar
og over mit Hjærte en Himmel
af duftende Stjærner slaar.

VII

Jeg sidder blandt stille Planter
og Træer med lysegrønt Løv;
paa alle Blade falder
et gyldent Solskinsstøv.

Der ringer fjærne Klokker
over den grønne Jord;
men om mig tier Skoven
og lyser, grøn og stor.

Ikkun en enlig Drossel
sin gyldne Trille slaar.
Det er, som en Luft af Lykke
gennem mit Hjærte gaar.

VIII

De hvide Kastanier, de gyldne Lønne
— hvide af Blomster, gyldne af Løv —
og Ælmenes tætte Klynger af grønne
Blomster, der drysser i Vejenes Støv.

Vejenes Smuld af røde og brune
Knopskæl, faldne fra Bøg og Lind,
Knopskæl, der føres af Foraarets lune
Luftning og fyge for duftende Vind.

Lyden af Liv, der synge og summe,
fylder min Sjæl, til Læbernes Rand
vædes af Vers — som en Kildes Kumme
strømmer og vælder med syngende Vand.

IX

Vandet strømmer i blaalig Dag.
Langs Himlen er røde Skyer.
Jeg sidder paa Brinkens mosgroede Tag
og ser over Vandet, som flyer.

Vandet flyder og flygter og flyer,
bærer saa hvide Sejl.
Jeg sidder og ser paa det rene Blaa
som i et fordømmende Spejl.

Hvi er ej min Sjæl saa blaa og ren
som Havet, der lyser og flyer,
trods Tang og Gopler og Skær og Sten,
mod Synsrandens røde Skyer?

Hvi strømmer jeg ej i en evig Dag
og blaaner af Himlens Blaa?
Hvorfor er min Sjæl saa bunden og svag
som Vand i en fangende Vraa?

O evige Gud, gør mig fri og stor
som Vandet i sildig Dag—
som Vandet, der favner den svulmende Jord
og spejler Din Verdens Tag!

X

Den døde Tid er ej forbi,
men løst af Baand
den løfter sig som Melodi
og evig Aand.

Og blev der mellem dig og mig
en Afgrund lagt.
og skiltes fra dit Spor min Vej
af Livets Magt.

Imellem os dog evigt gaar
en lønlig Sti—
det Liv, der sank med sunkne Aar
er ej forbi.

Det rører sig ved Midienat—
et Skyggekuld—
at løfte vore Minders Skat
af gammelt Guld.

Lad Tider rinde, Timer slaa
i Verdens Spil—
kun Evighedens Himmelblaa
for os er til.

Dèr er min Sjæl dit Hjærte nær
i Himmelfred.
Dèr hviler alt i den, som er
af Evighed.

ANGELUSKLOKKER

Der rødmer Skyer langt ude
hvor Solen gik ned.
Der funkler en enlig Rude,
en Sjæl uden Fred.

En sidste Drossel synger
blandt Fyr og Gran,
og mine Tanker gynger
foruden Plan.

De glade Svaler svinger
sig i det Blaa
og Aftenklokken ringer
fra Taarne graa.

Der er saa grønt og stille
paa Bjærgets Skrænt.
Mod Evighedens Kilde
min Sjæl er vendt.

DEN EVIGE SNE

Den evige Sne, den evige Sne,
højt over de vingrønne Bjærge —
højt over Dalenes Lyst og Ve
og alle de Menneskedværge.

Den evige Sne, du evige Sne,
de lysende høje Tinder.
Den Is, som intet Tøbrud skal se
og aldrig for Solen forsvinder.

O evige Sne, du skinnende Tind,
højt over de hede Dale!
Køl og styrk du min Sjæl og mit Sind
som Skumring og Aftensvale.

GENSYN

Den store Skov, den store Skov,
hvor jeg en Gang var hjemme,
de unge Aar, de unge Aar,
jeg kan dem ikke glemme.

Jeg vandred over Verden vidt,
jeg saae de fjærne Stæder —
men standser Livets Tummel lidt,
mit Hjærte i mig græder.

Det er saa bittert og saa tungt
at føle Sjælen ældes,
at mærke, hvad der nys var ungt,
skal inden føje fældes.

O grønne Skov, jeg sidder som
en Fremmed her i Huset,
hvor fordum Dag og Nat jeg kom,
af Sang og Duft beruset.

Jeg véd ej selv, hvordan det gaar,
men ak, jeg mærker næppe
den fine Duft, der om mig staar
fra Bukkarblomsters Tæppe,

og Gøgens Kuk i Krattets Dyb
og Droslens Sang foroven —
de visne Blades vimse Kryb
og Vindens Sus i Skoven ...

Jeg sidder som en fremmed Mand,
hvor jeg en Gang var hjemme ...
Min grønne Skov, min Ungdoms Land,
jeg kan dig ikke glemme!

ØER I HAVET

De stride, staalblaa Strømme
gaar mellem lave Øer,
hvor røde Kalve græsse
og tunge, mørke Køer.

Den høje Himmel stribes
af Skyer, Blæsten strammer,
og blaa og hvid den spejles
af Vand i grønne Rammer.

Lidt lave Huse ligger
og lyser i det Fjærne,
og langs den øde Forstrand
skriger Havlit og Tærne.

Jeg mindes fjærne Tider
— fjærne som hine Huse —
da jeg var ung og hørte
den muntre Brænding bruse.

Da jeg var ung og vandred
i Sol og Storm langs Stranden...
Ak, var det mig, ak, var det ej
langt snarere en Anden?

Men til hin fjærne Ungdom
jeg ledes nu tilbage—
Havdybets Klokker klinge
som da, paa Havbliksdage.

Jeg hører Havets Klingen,
men jeg er ej som dengang.
Jeg lytter, fjærn og fattig,
til mine Minders Genklang.

GAMLE SANGE

En svunden Vaar imod mig slaar
af mine gamle Sange,
en Fortid, som af Graven gaar
og gør mig blød og bange.

En Tid i Sol, en Tid i Sang,
en Tid i Maanedrømme —
en Tid med rastløs Skabertrang
og Fart ad stride Strømme.

Rind hen, rind hen, du Ungdomsvaar,
du tyste, solskinsblide!
Far hen, farvel, I fjærne Aar,
nu og for alle Tide!

HØSTSUK

Saa standser jeg ved Vejens Kant
og holder Rast
og drømmer om den Tid, som svandt,
det Liv, som brast.

Det er en stille, høstlig Dag.
Der voxer Vin
paa Værtshushavens Lysthustag—
et guldtækt Skrin.

En Fugleskare flagrer op
fra Buskes Skjul
og flagrer mod en Lindetop
kanariegul.

Det er saa graat og er saa tyst,
kun fjærnt et Skud.
Giv ogsaa Stilhed i mit Bryst,
min Gud!

DE PROFUNDIS

(In memoriam Paul Verlaine † 9. Januar 1896)

I

Vinterskumring, Taagefald.
Hør, en Klokke ringer bange!
Og det tunge Draabefald
i en Haves øde Gange.

Tunge Taagedraabers Fald
i de vintervaade Haver,
og det fjærne Klokkekald ...
Der er en, som de begraver.

Mørket stiger, tyst og tæt,
mellem stille, sorte Stammer.
Bag det fjærne Grenenæt
lyser kun et ensomt Kammer.

Endt er Dagen, Livet endt.
Det er Mørkets bange Time.
Kun det fjærne Lys er tændt,
og kun Dødens Klokker kime.

II

Er det dig, de sænker ned
i de dunkle Taagehaver?
Er det dig, som de begraver
i en Skumring uden Fred?

Digter, Drømmer, løse Fugl,
Natteravn og Visdomsugle —
Mørket var dig Skærm og Skjul
mod de stolte Dagens Fugle.

Natten var dit Hjem, dit Hus,
og dens Mørke var din Kappe —
paa Vor Frues Kirketrappe
sov du ud din Kunstnerrus.

Klager nu i denne Kvæld
Aftenklokkens bange Mæle
for dit Ve og for dit Vel
blandt de arme, fangne Sjæle?

Er det dig, den klager for,
Klokken, som jeg ikke øjner?
Beder den et Fadervor
for en angrende Zigøjner?

Er det Lyd af dit Farvel?
Stiger det fra dybe Grunde:
»Beder, I, som bede kunne,
beder for en fattig Sjæl!«

III

Han var udstødt, fattig, ene—
ak! som ingen blandt os andre,
Dømt at vandre, evigt vandre
over golde Gaders Stene.

Aldrig Skoven, aldrig Havet,
kun de lange Huses Rader,
Quaier, Pladser, Parker, Gader,
Fortovsmylret, Droschetravet.

Og blandt skinnende Butiker
og de straalende Kaféer,
Boulevardens Lys-Alléer,
han, en Digter—og en Tigger...

... Sulten føder sære Nykker...
se, han stirrer, staar bevæget...
som en Rad af Femfrancs-Stykker,
nye, skinnende i Præget,

lyser Gadens Rad af Lygter,
blanke, og elektrisk hvide...
han vil gribe, men i Tide
svinder Synet... og han flygter.

Som en Jægersmand, der jager
i en Skov, der er lagt øde—
som et Dyr, der søger Føde
paa en gold og giftig Ager,

vandrer han i Nattens Timer
gennem alle dunkle Steder,
og han kysser, og han græder,
til de første Morgenstrimer.

IV

Det er endt, det er forbi.
Sungen er den sidste Sang.
Livets Bog er lukket i.
Natten endt for sidste Gang.

Ingen Aften skal ham se,
flakkende paa Kryds og tværs,
intet Bord i en Kafé
gemme Kladden til hans Vers.

Udlidt, udstridt, Paul Verlaine!
Død i Gud og død med Fred!
Ved dit Lig jeg knæler ned
som en ringe, ukendt Ven.

Nat og Dag og Lyst og Nød
er som Taage, der forgaar
i den Stund, da Sjælen staar
nøgen for Guds Tjener Død.

Og tilbage bliver kun
som en Bøn af Dybsens Grund:
»Herre, før en Stakkel hjem!
Lad ham frelst dit Aasyn se!
Pie Jesu, Domine,
Dona ei requiem!«

UNDERGANG

Solen svinder, Skyer graane,
Dag og Farver døer,
og en mat, vemodig Maane
staar bag Nattetaagens Slør.

Blomster falme, Blade falde,
det er Høst og Død,
og de sidste Fugle kalde,
og den sidste Blomst vi brød.

Det er Høst i vore Sjæle,
det er Nat og Sorg,
og som Genfærd maa vi dvæle
ved vor Lykkes brustne Borg.

Tider svulme, Tider briste,
Livet bruser hen.
Og det sidste, vi skal miste,
er den Drøm, vi har igen.

STILLELIV

Det er saa blankt, det Græs, som groer,
her i min egen Have.
Det er saa kønt, det Stykke Jord,
hvor jeg har Lov at grave.

Der staar deri en Røn, ja to,
som giver Duft og Skygge,
og paa en Bænk er kølig Ro,
hvorover Linde bygge.

Der gror et Hegn til Værn og Læ
af alskens Løvværk blandet,
og Blomster fra et Guldregnstræ
er drysset ned i Sandet.

Naar Vinden blæser, leger Sol
og Skygge over Gruset.
Jeg stiller endnu helst min Stol
i Solskin nærved Huset.

Dér hedes Muren som en Ovn
i Middagssolens Straaler.
Dér sover i en lille Vogn
En, som ej Kulde taaler.

789038

En lille Glut, der altid ler
og selv i Søvne smiler—
i sine Puders bløde Fjer
hun varmt og sikkert hviler.

Ak gro, min Glut, med alt, som groer,
med Blomst og Løv, som kommer!
Vox god og sund, vox god og stor,
vox ind i Livets Sommer.

MORGENANDAGT

En Himmel, tæt og blaa som Ametyst,
staar over Havens Træer og Vejens Huse,
og alle Løv i Morgenbrisen bruse;
i mine Stuer er der tyst og lyst.

Dér hviler hun — en Død paa Søvnens Kyst,
hvor Drømmens Bølger over Sjælen bruse
og fylder den, som Døn i Sneglehuse —
hun, der for mig er Sol og Sorg og Lyst.

Der hviler paa en anden, mindre Pude
et Hoved, rødmende og mildt og lille
— min Haand kan skjule Øjne, Mund og Kind.

I mine Stuer er der morgenstille.
Og Blikket søger Himlen bag min Rude
og flyver stille i Guds Himmel ind.

MEDIA VITA

Som en Flod med stærke, stride Vande
strømmer Døden om os, tung og kold.
Ingen Hjælp i alle Jordens Lande—
Du alene, Herre, vær os Værn og Skjold!

Herre, Du var vore Fædres Haab,
og til Dig gik vore Fædres Raab,
og Du frelste dem af Døden ud—
stærke Gud, stærke, fromme Gud!

Se ej ned paa os, som—ak!—er svage.
Kommen er vor Alders bange Dage.
Frels os af vor Angst og Kvide ud—
stærke Gud, vore Fædres Gud!

Under graa og nøgne Klippers Side
strømmer Floden, strid og dyb og kold.
Frelser, hellige, miskundelige!
giv os ej den bitre Død i Vold.

ALLESJÆLESNAT

Store Stjærner staa deroppe,
stirre gennem Natten ned,
store Stjærner, store Øjne,
der om alt paa Jorden véd.

Nede lyser stærke Lygter,
slukkes dog ved Midienat.
Mørket kommer, Tiden flygter.
Vogt den ene, dyre Skat!

Vogt dit Hjærte, vaer din Tanke.
Stjærner se paa Jorden ned.
Og vi véd ej, naar vi banke
paa din Port, o Evighed.

DEC 28 1932